

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J\Junková Lydie\Lydie Junkova - Lukasku Pojd
Mi Otevrit.pdb

PDB Name: L.Junkova-Lukášku, pojd' mi ...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lydie Junková-Lukášku, pojd' mi otevřít!

Cítí, jak jí ochabují paže, těžknou ramena, taková nesnesitelná únava... Vlastně je příjemné takhle tu tichounce sedět, o nic se nestarat...Přivírají se jí oči, za víčky se vrací podobná scéna kdy se to jen stalo nebo je to teď?

...Zas větší na balkóně drobné prádlo, trochu ji zebou prsty, už jen pár kousků. Něco klapne; to malý Lukáš zabouchl dveře od balkónu; nemají zvenku kliku. Zaťuká na něj: "Lukášku, pojd' mi otevřít!" Ťuká silněji, ale marně. Kde jenom to dítě je? Zacloní si oči, ale uvnitř v pokoji je šero. Snad se mu něco nestalo? Jsou mu teprve dva roky, ještěže vypnula v kuchyni sporák! Jak se ale dostanu dovnitř? přemýšlí neklidně. Postupně ji chytá panika. Je jí zima, venku je snad na nule a ona tady jen tak nalehko... Lukáši! Zabuší pěstí. Marně. Buší znovu a znovu. Konečně malý obličejík, až skoro u dveří. Tak kruci, co děláš! Otevři ty dveře! Tluče zběsile do skla. Lukáš se ale vyleká, natahuje moldánky a utíká pryč. Proboha, co si teď počnu! Vždyť tady snad zmrznu! To byl také nemožný nápad, to tlusté sklo! Obyčejné by v nejhorším rozbila. Ani dolů slézt nemůže; proč jen sem dávali ty mříže! Byl to Vladimírův nápad! Je posedlý představou, že všude jsou sami lupiči. Taková pitomost! To kvůli ní je tady teď zavřená! Lukáš někam zalezl, asi do své oblíbené skrýše pod postýlkou.. Polomrtvá zimou, rozčilením a bezmocnou zlostí zaslechne konečně klapnout dveře. Je slyšet Vladimíra, jak mluví s Lukášem. Zuřivě mlátí do skla. V pokoji se rozsvítí světlo a Vladimír ji jde vysvobodit. Vřítí se kolem něj dovnitř. Necítí úlevu, cloumá s ní vztek. Vrhne se na Lukáše a začne do něj bušit hlava nehlava. Sama neví, co dělá. Zbláznila ses? křičí Vladimír a odtrhne ji od dítěte. Pro Lukáše je to pozdě...

...Škubne sebou, probírá se, třese s ní horečka. Jak dlouho už tu je? Měla by zaťukat na sklo! Ale tam vevnitř nikdo není! Lukáš je někde na diskotéce, nebo bůhví kde, všechno se jí plete... V poslední době jsou s ním pořád nějaké potíže. Ale Vladimír! Kde je Vladimír? Neměl tu už dávno být? Musí ji přece zas vysvobodit! Bůhví, kolik je hodin, už je skoro tma... Na šňůře nad ní se slabě zatřepe prádlo. Zase ta strašlivá únava, necítí nohy, hlava jí klesá na prsa, konečně snad přijde spánek, slastné usínání... "Lukášku, pojd' mi otevřít!" zašeptá ještě, docela potichu.

"Prostě tam na tom zatraceném balkóně zmrzla," říká doktor Málek a nalévá do šálků skvěle tmavý čaj. "Už jednou se jí stalo, že si zaklapla dveře ale tehdy nemrzlo, takže to ještě dobře dopadlo. Přesněji řečeno relativně dobře." Stručně vyličí dávnou historku.

Viktor Gall nenápadně poposedne. Příliš ho to nezaujalo, ale střehne se být nezdvořilý k starému rodinnému felčarovi. Opře se dozadu do staré lenošky, způsobně upije čaj.

"Ona se z toho leknutí dostala, ale ten malý kluk od toho okamžiku přestal mluvit. Odmítal vůbec komunikovat."

Ve Viktorovi se přece jen zavrtí profesionál. "A kolik mu bylo?"

"Dva roky. Nebýt toho nešťastného dítěte, bylo to spíš k smíchu." Doktor Málek sepne ruce na břicho, zatočí palci mlýnek; najednou vypadá bezradně. "Divíš se, proč ti to vykládám? Vlastně sám nevím. Ale byla to šeredná náhoda, že její manžel zrovna ten večer nebyl doma! Vrátil se až druhý den ze služební cesty."

"Nebyl spíš u jiné?" míní skepticky Viktor Gall; zná lidi spíš z horší stránky.

"Co tě napadá! Vladimír Bárta je naprosto solidní chlápek, já ho znám od malička: s jeho tátou jsem chodil do gymplu. Mladý má počítačovou firmu a vydělává řádu peněz. Určitě poctivě. Ale nemysli si, že rozhazuje! Postavil krásnou vilu na samotě, aby měla rodina hezké prostředí. Měli totiž před Lukášem ještě jedno dítě, holčičku, ale ta jim zemřela. O to víc visel Bárta na tom klukovi. Jenomže ten se moc nevyvedl a on to přičítá traumatu z té staré ošklivé události."

"A bylo by to možné?"

Doktor Málek krčí rameny. "Vyloučit se to rozhodně nedá. Ale může to být také genetická záležitost. Víím, že Vladimírovi rodiče mu ten sňatek rozmlouvali, nesmířili se s ním až do své smrti."

"Z jakého důvodu?"

"Ona byla přinejmenším trochu zvláštní. Žádné podrobnosti ovšem nevím, já jsem tak dobře neznal."

"A na základě čeho bys chtěl zahájit vyšetřování, prosím tě?" Kapitán Doubek se tváří nezvykle rozmrzele, ale určitě ne proto, že mu nechce hořet dýmka. "Víš co si myslím? Že jsi přetažený. Radím ti, vezmi si už konečně dovolenou."

"To není tak špatný nápad!" souhlasí bez váhání poručík Gall, až se na něj kapitán pátravě zadívá. "Uvidíme se za týden." Popravdě řečeno poručík prozatím sám neví, co hodlá podniknout...

Kdykoli později si na tenhle trudný příběh vzpomněl, vždy mu připadalo, jako by se byl odehrál mimo něj, v jiném čase, v jiném světě, kam se neměl vůbec hrnout.. Avšak o tom tehdy neměl ani ponětí...

Druhý den po ránu měl naopak zcela jasno. O půl osmé již seděl za volantem vozu, vřadu na sedadle aktovku, v níž kromě ostatních běžných věcí měl čisté pyžamo, ještě nepoužitý kartáček na zuby a rozečtenou knihu se slibným

názvem: Šimpanz a vesmír. Jel rychle, jak měl ve zvyku, a pozoroval přitom krajinu, přivětivou a pohlednou pod lehkým popraškem čistého sněhu. Nedaleko za městem vyjel z dálnice a zamířil po úzké okresní silnici k zalesněným vrškům na obzoru. Dlouhé zorané pole, před ním trať, maličké nádraží. U prvních domků vesnice zmírnil; podíval se do mapy, tady někde by měl odbočit. Na malém rybníku pod mohutným kaštanem plavaly kachny; na břehu gestikulovaly dvě ženy zabrané v živém rozhovoru. Zastavil; teprve teď ho postřehly..

"Vy myslíte tu vilu u lesa?" opáčila jedna z nich na jeho zdvořilou otázku. "To se musíte kus vrátit, až k takovému železnému křížku. Tam zahnete doleva a pojedete tak necelé kilometry. Pak už ten barák uvidíte. Ten se nedá přehlédnout! Vypadá jako nějaká opevněná hrad. A jinej tam ani není." Druhá žena se posměšně zasmála: "To se to staví, když má jeden prachy!"

Oblíbení u nich Bártovi nepochybně nebyli. "Vy tu rodinu znáte?" zeptal se poručík.

"Ale kdepak!" vyhrkly obě ženy takřka současně a kvapně vyklidily břeh. Kachny zůstaly, ale neměly se k řeči..

Za dvacet minut zabrzdil Viktor Gall před vzcnou vilou; při dobré vůli mohla připomínat Corbusiéra. Zvláště hranatá a bohatě členěná, s úzkými sloupy nesoucími terasu, s několika excentricky umístěnými okny v hladké zdi. Vystoupil, obešel ji kolem dokola. Na zadní straně vyčníval ve zvýšeném přízemí balkon zvláštního tvaru, opatřený silnou kovovou mříží. Podobné mříže zdobily i několik oken; pouze ta nejvýše položená je neměla. Proč asi? Nepochybně bezpečnostní opatření: do níže umístěných oken se mohl někdo dostat; na ta hoření by potřeboval požární žebřík. Vlastně už chyběl jen příkop s medvědem a padací most.

Ze silnice se ozval slabý zvuk motoru a rychle se blížil. Poručík Gall zaváhal: na eventualitu, že se Bárta vrátí před polednem, nebyl vůbec připraven. Už ani nezbyval čas, aby si něco přijatelného vymyslel; kromě toho lhal nerad a jenom tehdy, pokud nebylo zbylí.

Muž, který zatím vystoupil z elegantního vozu, vypadal nejméně na padesát, ačkoliv podle doktora Mála měl stěží čtyřicet; šedivé vlasy, malá bradka a brýle s černou obroučkou mu dodávaly přísného profesorského vzhledu. "Vy jste přijel kvůli tomu podnájmu?" zeptal se, jako by prováděl výslech.

"Já jsem doktor Gall," řekl poručík "Právě jsem obdivoval váš dům."

Bárta krátce zaváhal. "Vlastně jsem čekal někoho jiného. Sekretářka to asi popletla." Podle všeho ji za to nečekala pochvala.

Poručík mlčky přihlížel složitému obřadu odemykání vstupních dveří.

"Jsme tu na samotě," podotkl Bárta stroze. Další opancované dveře už tam nebyly.

Viktor Gall se s potěšením spustil do hlubokého, pohodlného koženého křesla šedavé barvy. Všechno v té rozlehlé místnosti bylo příjemně do šeda: odstíny zdí, hřbety v kůži vázaných knih, obrovský měkký koberec, mramorové obložení impozantního krbu. Jen obraz, který visel nad ním, se výrazně lišil: čisté barevné plochy, poněkud nakloněný dům s červenou střechou.

"To je Vlamínck", podotkl Bárta; na okamžik vyhlížel téměř vlídně.

"Kopie?" zaváhal Viktor Gall.

"Na originál bych se nevzmohl!" V hlase se zatřepetal výsměch. "Můžu vám nabídnout něco k pití?" dodal však Bárta hned nato zdvořile. "Mám tady dobrý koňak."

Koňak byl víc než skvělý. "Ve vile je jistě hodně pokojů," prohodil Viktor Gall nazdařbůh a zvedl sklenku. Dovolená si nakonec nevedla právě špatně.

"Právě až moc! Bydlím tu jenom se synem. Proto mě napadlo, že bych mohl část pronajmout. Chcete se podívat po domě?"

Po elegantním schodišti s originálním zábradlím vyšli do zvýšeného přízemí. "Vy jste lékař?" otázel se inženýr přes rameno.

"Právník." Stále ještě na to stačila pravda.

Bárta se dál nevyptával. Kráčel napřed po širokém běhounu kávové barvy a otevřel jedny z dveří. Ocitli se v útulném obývacím pokoji s pohovkou, stylovým příborníkem a několika křesly kolem masivního oválného stolku. Na rozdíl od přízemí tu převládala hnědá. Po levé straně bylo za rozhrnutým závěsem vidět bílou ložnici s ustlaným lůžkem. Jedna stěna obývací byla celá skleněná, za ní ten osudný balkon s mřížemi. Chtěl to tu Bárta prostě zabydlet někým jiným, aby zapudil vzpomínku na nedávnou tragédii?

"Tady bydlela má žena," řekl. "Ona zemřela." Znělo to chladně, jakoby mluvil o cizím člověku. Nebo byl ten studený tón jen výrazem potlačované deprese?

"Budete požadovat nějakou zálohu?" zeptal se poručík.

"Zálohu?" opakoval Bárta nesoustředěně, snad ani nevnímaj obsah otázky. "To ještě se domluvíme." Za okamžik se zase vzhopil. "Chcete-li, můžete tu dnes třeba přespát, abyste se pak mohl spíš rozhodnout. Pyžamo vám rád půjčím."

"Děkuju, mám svoje," řekl Viktor Gall. "Já jsem vlastně vyrazil na dovolenou a mám potřebné věci s sebou."

"Tak zůstaňte tady! Kam byste jezdil?" Znělo to téměř jako příkaz; Bárta byl člověk zvyklý rozhodovat. "Ložní prádlo je čistě povlečené, hospodyně tu dala všechno do pořádku," dodal.

"Ona tu bydlí?"

"Kdepak, ona je z hájovny kousek odsud." Bárta se nyní pokusil o chabý úsměv. "Tady máte klid, kolem jsou lesy. Pokud ovšem netoužíte po jiných radovánkách!" Zřejmě se pokoušel i žertovat; ani to se mu příliš nevydařilo. "Ostatně do města není daleko, jak víte."

Viktor Gall čekal, že na něm Bárta bude požadovat nějaký průkaz totožnosti; pro všechny nepředvídané okolnosti měl v náprsní kapse cestovní pas. Ale prozatím po něm nebyla poptávka. "Ráno odjízdim až po osmé," řekl Bárta pouze.

"Můžeme tedy předtím vyřídit nutné formality." Na člověka, který dům tak všestranně zabezpečil proti nepřátelským nájezdům, byl překvapivě neopatrný.

Tu noc nemohl Viktor Gall nezvykle dlouho usnout.

Otevřel okno. Špičaté koruny vysokých smrků se svorně natahovaly k bledému měsíci, jejich stín sahal až k domu.

Působilo to zlověstně. Příjemný pocit dovolené se smrškl a zahanbeně se odplížil pod hnědý koberec.

Druhý den po ránu si Bárta poznamenal jeho nacionálie a měl se k odchodu. Na prahu se ještě otočil. "Asi dnes přijede syn," oznámil s náznakem nechuti. "On o vás ví. Nemusíte si ho všimat. A abych nezapomněl, co se týče stravování tak ve vsi je hostinec, vaří se tam opravdu dobře."

"Nebojte se," řekl Viktor Gall. "Já si poradím."

Přenechán sám sobě, zajímal se nejdříve o neblahý balkón. Dveře nebyly zamčené. Zajistil je těžítkem; nehodlal udělat stejnou chybu jako Bártová. V košíku dosud ležely kuličky na prádlo, na šňůře visel zapomenutý kapesník. Nic nepřipomínalo tragédii. I skrze masivní mříže se z balkónu otvíral působivý výhled do kraje. Z roztrpčeného pásu vzdálených zalesněných kopců vystřelovalo zlatožluté jiskření, začínal východ slunce.

Idylu přerušil řev motorky, která přistála někde před domem.

Vzápětí praskly dveře, rozeřvalo se rádio, kovový třesk a hlasité rány připomínaly bitevní vřavu. Poručík dal přednost útoku před obranou. "Dobrý den," řekl hned na prahu kuchyně.

Mladík v kožené bundě se spoustou kovových ozdob se neohrabaně otočil. Byl plavovlasý, modrooký, naprosto nepodobný otci. Také se nehonosil jeho způsoby. "Co tu chcete?" vypálil neurvale. Pánvička, kterou držel v ruce, se kdykoli mohla změnit ve zbraň. Nebylo pochyb, byl pěkně nalitý.

"Budu tu nějaký čas bydlet," řekl poručík neutrálně.

"Se fotr zbláznil! No blbej je na to dost." Mladík třáskl pánvičkou na stůl. "Jak vás vidím, přešla mě chuť na žrádlo."

Divoce se zapotácel, zakopl o hrnec válející se na podlaze, odrazil se od ledničky k protější stěně a tímto originálním způsobem se kupodivu dostal bez úhony z kuchyně. V pokoji se před krbem svalil na koberec a vzápětí začal hlasitě chrápat. Záhadou bylo, jak se předtím dokázal udržet na motorce.

Viktor Gall si uvědomil, že před ním na zemi leží slabý článek celého dramatu: úskalí Bártova života, jeho Achillova pata.

Anebo to byly jen fantazie, přehnané psychologizování, jež mu nezdídka vytýkal kapitán Doubek?

Vydal se přemýšlet do lesa, bylo v něm krásně, ale hlad ho brzy zahnal do avizovaného hostince. Vlídna starosvětská budova přišla po tom obrněném hradu vhod. Navíc mu nabídli smažený řízek z divočáka.

"Vy budete bydlet u Bártý?" zajímal se hostinský; ve vsi měli viditelně přehled. "On je na tom teďka ještě hůř než předtím, že jo."

"A předtím?" otázal se poručík.

Řečný hostinský mu chmurnými barvami vyličil život Bártovy rodiny: "Dyt' oni spolu skoro nemluvili! A ten jejich kluk darmo mluvit: kolikrát ten jim utekl z domu! Jednou ho našli málem utopenýho v rybníce. Nevím, jak to mohli vydržet!"

"A co vlastně?"

"Co? Každou chvíli něco proved. Jednou ho dokonce hledali policajti. Jenomže znáte to, tatíček všechno vyžehlil."

Hostinský sebral prázdný talíř, ale neměl se k odchodu. "Teda nepřál jsem jí nic zlého, ale to, že umřela snad to pro ni bylo vysvobození. Lidi povídají, kdoví, že možná na tom balkóně zůstala v tom mrazu schválně!"

Verze, kterou vymyslela lidová tvořivost a která poručíka doposud nenapadla. Pochválil výmluvně oběd; vlastně se tím revanšoval za tenhle nápad, který pouze na první pohled vyhlížel nepravděpodobně. Tady bylo vůbec všechno z jakéhosi vyšínutého světa. Anebo to byl úplně normální svět?

Za necelou hodinu seděl za stolem proti elegantnímu, prošedivělému muži.

"Úplně vyloučit nelze vůbec nic!" ubezpečil ho optimisticky psychiatr. "Ale také vám neposkytnu žádnou jistotu."

Hned jak jste zavola, prošel jsem anamnézu toho chlapce. Po tom tedy nešťastném selhání jeho matky byl v hrozném stavu: vůbec nemluvil, odmítal jakékoliv jídlo a tak zeslábl, že se ani nepostavil na nohy." Psychiatr zalistroval v tenkém spisu. "Skoro bez ustání plakal. Na klinice mu předepsali nějaké léky proti depresi. Ovšem diagnostikovat u tak malého dítěte depresi je velice obtížné. Bohužel" pokrčil rameny, "jeho ošetřující lékař je teď bůhví kde. Stejně by vám ale více neřekl."

"Nemají ty léky vedlejší účinky?" zeptal se poručík.

"To vám nikdo neřekne, jak mohou působit, zejména na mozek! Dnes existují nové preparáty, údajně s menším rizikem. Ovšem především sama ta epizoda mohla zanechat těžké následky."

"V jakém smyslu?"

Psychiatr si změřil poručíka, jako by vážil stupeň jeho gramotnosti. "Syndrom zvaný manic depression jednoduše řečeno" zřejmě definitivně ocejšoval míru chápavosti svého protějšku "různé formy duševního postižení, záchvaty úzkosti"

"Také výbuchy agresivity?"

"Chápu, co máte na mysli. Možné to je, zvláště v dospívání."

Krajina, kterou se vracel, nebyla k poznání. Čistý poprašek sněhu vsáklý nevzhledné hroudy, obnažený spodek věcí. Bylo by možné, že by ten hrozný zážitek vybuchl v takovou pozdní... ano, co vlastně? Nenávisť? Opožděnou touhu po pomstě?

Motorka zaparkovaná před vraty garáže. Vstup do vily zejíci varovně dokořán. Viktor Gall obezřetně vešel. Všude ticho. Jen z kuchyně zaslechl nezřetelné zvuky. Pomalu otevřel dveře. Lukáš umýval v dřezu nějaký talíř. Byl takřka k nepoznání. Bud' si ani nepamatoval, co prováděl a co říkal, nebo tu nevědomost aspoň předstíral. Vypadal nyní mladší, než byl, sotva na patnáct. Na poručíka se nejdřív ani nepodíval, jen něco zahučel, snad to měl být pozdrav.

"Všiml jsem si, jakou máš nádhernou motorku," prohodil Viktor Gall neutrálně.

Lukáš něco zabreptal, ale potom se přece jen odhodlal: "Musela to být sranda, jak jsem tu včera... Snad abyste o tom tátovi neřikal, on by to zas bral moc vážně."

"A není to vážné?" otázal se poručík. Mladík se na něj mlčky podíval, v tom pohledu bylo jakési zoufalství, snad prosba o pomoc. Jak na ni odpovědět? Možná, že by se ho měl zeptat ale na co? Svízel byla v tom, že vlastně nevěděl, co chce zjistit. Opravdu nevěděl? "Vždyť by ses na té motorce mohl zabít, Lukáši!" řekl.

"No a?"

V téhle výmluvné otázce byla celá tragédie. Poručík měl náhle pocit, že by už se neměl na nic ptát, že by měl odejít a nechat všechno zapadat sněhem.

"Já tátu nenávidím!" řekl náhle mladý Bárta tiše, tak tiše, že si Viktor Gall nebyl zprvu jist, zda mu dobře rozuměl.

"Ale proč vlastně?"

"Kdyby byl doma, mohl ten balkón otevřít."

"Byl přece na služební cestě!"

"Vůz měl na parkovišti u podniku."

Noční hlídač to potvrdil. "Teda nevím, jestli celou noc, ale když jsem to někdy před desátou obcházel, tak tady rozhodně stál. A brzo ráno taky. Akorát se mi zdálo, že stojí o kousek dál. Ale mohl jsem se mejlit."

Teď už přišla na řadu rutina; Viktor Gall přivolal na pomoc osvědčeného podporučíka Křížka. Tomu se také poměrně brzo podařilo vypátrat svědka, který Bártovo auto kolem desáté v noci zahlédl.

"Bylo to na tý zkratce, co vede za hájovnou," vykládal ochotně muž. "Já jsem to tamtudy bral z hospody a bylo mi bylo divný, co hajnejch jezevčák tak vyvádí. A potom jsem zahlídl ten inženýrův bourák. Tamtudy se nedá jet moc rychle, je to tam ouzký."

"A kam jel ten vůz?" zeptal se Viktor Gall.

"No směrem k městu! A chvíli nato se ještě vyřítíl nějaký motocyklista a hnál se za ním, div nevlít do stromu."

Inženýr Bárta nic nepopíral. "Ano, jel jsem domů, poněvadž jsem měl starost o Lukáše! Už dva dny se neukázal. Jenže když jsem neviděl motorku u domu, tak jsem se zase vrátil. Nemohl jsem vědět." Pohlédl zachmuřeně na poručíka, sundal brýle a přetřel si oči. Bez brýlí nevypadal tak přísně, ale ještě o něco starší.

"Zjistil jste potom, kde byl váš syn?"

"Odmítl mi to povědět. On se mnou vlastně skoro nemluví."

"Bylo by možné, že by vaši ženu zas uvěznil na balkóně? A tentokrát úmyslně?"

Inženýr Bárta vytřeštil oči. Mechanicky si znovu nasadil brýle. "To ne!" zasípal. "Lukáš by nic takového neudělal!"

Znělo to zoufale. "Vždyť nebyl vůbec doma!"

"Jak to můžete tvrdit? Motorka mohla být někde za rohem."

"Já to zkrátka vím!" zařval Bárta. Najednou vypadal zle a nebezpečně.

Poručík vsadil všechno na jednu kartu: "Pane inženýre, vy jste v té době, kdy vaše žena mrzla na balkóně, byl přece jen uvnitř, v domě!"

Bárta se na něj nepodíval. Zíral strnule před sebe, do prázdna, jako by tam sledoval nějaké jen jemu známé události.

"Proč jste ji nepustil domů?"

"Nebyl jsem nahoře."

"Ale tušíte, že tam byl Lukáš! Ty dveře někdo zabouchl, samy od sebe nezapadly."

Bárta neodpověděl.

A najednou tu bylo rozuzlení, přímo se vnucovalo. "Vy jste přijel a zjistil, že vaše žena je zavřená na balkóně. V tu dobu bylo snad ještě možné ji zachránit. Ale vy jste to neudělal! A místo toho jste odjel! Přitom jste věděl, že venku mrzne!" Poručík nabral dech. "Chtěl jste dokončit, co začal Lukáš?"

"Lukáš nic neudělal!" vykřikl téměř nepřičetně Bárta. Černé obroučky brýlí, uťaný, zavilý pohled. "To ona ho zničila..." Na okamžik snad zapomněl, že mluví nahlas. Náhle se však vzchopil. "Jenomže to všechno jsou jen vaše dohady!"

"Já vím, že vám to nedokážu," řekl poručík Gall. Bylo to příliš šilené. Tenhle muž nebyl žádný surový, bezcitný vrah: byl to člověk zmračený událostí, na kterou nemohl do smrti zapomenout. "Jenom nevím, jak s tím chcete dál žít."

"Žít..." opáčil Bárta "Já chci přece zachránit Lukáše! Aspoň to ještě zkusím..."

Viktor Gall nasedl do vozu a naposled se ještě ohlédl na ty mříže, na ten podivně opevněný dům. Připomínal spíš vězení.